

Dosarul nr. 2ra-269/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Central (jud. A. Braga)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Budăi, I. Muruianu, L. Bulgac)

ÎNCHEIERE

20 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Victor Socolveac

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 51/397 COOP împotriva lui Victor Socolveac, Valentinei Socolveac și Irinei Socolveac-Beloșapca cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 9 august 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Victor Socolveac și menținută hotărârea din 3 octombrie 2017 a Judecătoria Chișinău sediul Central, prin care acțiunea a fost admisă

constată:

La 14 martie 2017, APLP nr. 51/397 COOP a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Victor Socolveac, Valentinei Socolveac și Irinei Socolveac-Beloșapca cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că în baza contului personal deschis la APLP nr. 51/397 COOP pe numele pârâților, ultimii au beneficiat de servicii comunale precum ar fi deservirea blocului, utilajului blocului, evacuarea deșeurilor, antenă comună, radio, servicii de lift etc., având obligația de a achita costul acestor serviciilor conform bonului primit spre plată.

Astfel, din cauza nerespectării acestei obligațiuni, la 1 ianuarie 2017, pârâții au acumulat o datorie în sumă de 4903 de lei, ce se confirmă prin informația despre calcularea și achitarea serviciilor comunale prezentate de SRL „Infosapr”.

Cu referire la prevederile art. 10, 17, 18 din Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, art. 58, 59, 60 Codul cu privire la locuințe, a remarcat că

proprietarii, chiriașii locuințelor sunt obligați să achite la timp serviciile locativ-comunale.

Având în vedere prevederile art. 617 alin. (2) lit. a) Cod civil, a menționat că APLP nr. 51/397 COOP este în drept să înainteze cerere de chemare în judecată fără respectarea procedurii de soluționare prealabilă a pricinii pe cale extrajudiciară, totuși, pârâții sunt informați prin intermediul facturii lunare, a reclamației și convorbiri verbale despre necesitatea executării obligației de plată a serviciilor comunale, însă au neglijat acest fapt.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 512, 514, 530, 572, 602, 617 alin. (2) lit. a) Cod civil, art. 59, 60 Codul locativ, art. 28, 131 alin. (4), 166, 167, 248 CPC.

A solicitat admiterea acțiunii, încasarea în mod solidar de la pârâți în beneficiul APLP nr. 51/397 COOP cu titlu de datorie a sumei de 4903 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 3 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău sediul Central, a fost admisă acțiunea.

A fost încasată de la Victor Socolveac, Valentina Socolveac și Irina Socolveac-Beloșapca, în mod solidar, în beneficiul APLP nr. 51/397 COOP suma de 4903 de lei cu titlu de datorie pentru serviciile locativ comunale livrate în perioada până în luna ianuarie 2017 și suma de 270 de lei cu titlu de cheltuieli de judecare a cauzei – taxa de stat achitată la depunerea cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 9 august 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Victor Socolveac și menținută hotărârea primei instanțe.

La 22 octombrie 2018, Victor Socolveac a declarat recurs împotriva deciziei din 9 august 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu trimiterea cauzei la rejudecare în prima instanță.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată, ilegală și pasibilă de a fi casată, deoarece au fost încălcate normele de drept procedural, cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei și în absența unui participant căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată, în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată, fiind încălcate și aplicate eronat normele de drept material, nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată și interpretată incorect legea.

Având în vedere prevederile art. 6¹ din Legea nr. 514 din 6 iulie 1995 privind organizarea judecătorească, a precizat că pentru examinarea apelului, cauza a fost repartizată aleatoriu unui complet de judecată constituit din judecătorii Lidia Bulgac, Grigore Dașchevici și Silvia Gîrbu, însă decizia din 9 august 2018 a fost emisă de un alt complet de judecată format din judecătorii Nelea Budei, Ion Muruianu, Lidia Bulgac, fiindu-i comunicat că judecătorii Grigore Dașchevici și Silvia Gîrbu se află în concediu.

A obiectat că nu au existat temeuri legale pentru înlocuirea membrilor completului de judecată, prevăzute la pct. 14 lit. a) - j) din Regulamentul privind procedura de constituire a componentei instanțelor judecătorești și de înlocuire a membrilor acestora, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 111/5 din 5 februarie 2013.

Totodată, la materialele dosarului lipsește o încheiere motivată privind înlocuirea membrilor completului de judecată.

Cu referire la prevederile art. 56, 59, 62 alin. (4), 100 și 388 alin. (1) CPC, a obiectat că în prima instanță, cauza a fost examinată în lipsa Valentinei Socolveac și Irinei Socolveac-Beloșapca, care nu au fost înștiințate în modul stabilit de lege despre ședințele de judecată numite pentru data de 30 mai 2017, 13 iulie 2017 și 3 octombrie 2017, nu le-a fost comunicat nici dispozitivul și nici hotărârea integrală a primei instanțe, nefiindu-le comunicată nici cererea de chemare în judecată cu actele anexate, la materialele dosarului lipsind anumite probe care ar demonstra contrariul.

În instanța de apel, cauza a fost examinată, de asemenea, în lipsa Valentinei Socolveac și Irinei Socolveac-Beloșapca, care nu au fost înștiințate în modul stabilit de lege despre locul, data și ora ședinței de judecată.

A subliniat că la materialele dosarului lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel din 20 decembrie 2017, când a fost emisă încheierea prin care dânsul a fost scutit de la plata taxei de stat și nu s-a dat curs cererii de apel.

Prima instanță, la emiterea hotărârii, nu s-a condus și nu a aplicat legea care trebuia să o aplice și anume, art. 48 alin. (1), 51 alin. (1) din Legea nr. 75 din 30 aprilie 2015 cu privire la locuințe, art. 23 alin. (2)-(5) din Legea nr. 1324 din 10 martie 1993 privatizării fondului de locuințe, art. 2, 3, 17 din Regulamentul cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, art. 514, 518, 531 și 666 Cod civil.

Instanța de apel nu a aplicat nicio normă materială, făcând o concluzie eronată precum că prima instanță corect a aplicat normele de drept material, iar argumentele lui din cererea de apel, fundamentate pe normele de drept material, sunt neîntemeiate și declarative.

A accentuat că prevederile art. 25 alin. (2)-(5) din Legea nr. 1402 din 24 octombrie 2002 cu privire la serviciile publice de gospodărire comunală au fost interpretate eronat de prima instanță.

A mai menționat că prima instanță, contrar prevederilor art. 227 alin. (2) CPC și art. 273 alin. (2) CPP, nu a examinat în modul stabilit de lege cererea cu privire la probele false din 29 mai 2017, nu a examinat extrasul din fișa locuinței din 24 mai 2012 prezentat de el, extrasul falsificat de intimat din 5 ianuarie 2017, anexat la cererea de chemare în judecată în coraport cu extrasul din Registrul bunurilor imobile.

Astfel, nu au fost examinate și apreciate, în ceea ce privește admisibilitatea probelor, informațiile prezentate despre proprietarii apartamentului, obținute

contrar prevederilor legale, nefiind semnate de persoana responsabilă și în lipsa ștampilei.

Instanța de judecată nu a examinat faptul privind extinderea eronată de către intimat a suprafeței apartamentului de la 58,2 m² la 91,2 m², cu scopul de a fi încasată o suma mai mare pentru datoriile acumulate la serviciile comunale prestate.

Nu au fost luate în considerație nici certificatul de la locul de trai și contractul privind prestarea serviciilor comunale nr. 8/06 din 11 mai 2006, din care rezultă că plata pentru evacuarea deșeurilor dânsul o achită nemijlocit la locul de trai.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 15 august 2018, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 124), fiind recepționată de către recurent la 24 august 2018, ceea ce se confirmă prin mențiunea aplicată pe plicul de recepției a deciziei recurate, copia căruia este anexată la cererea de recurs (f. d. 163).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 22 octombrie 2018 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Victor Socolveac nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Este de menționat că nici argumentul invocat în recurs de către Victor Socolveac cu privire la încălcarea procedurii de citare legală în prima instanță și în instanța de apel a Valentinei Socolveac și Irinei Socolveac-Beloșapca, nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Or, o astfel de încălcare procedurală poate fi invocată nemijlocit de către persoana care nu a fost înștiințată în modul stabilit de lege despre procesul de judecată și se consideră vătămată într-un drept al său.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Victor Socolveac, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Victor Socolveac ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Victor Socolveac se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Svetlana Filincova

Nicolae Craiu